

با سلام

مطلبیم را با این عنوان آغاز می‌کنم.

شکر برای درس‌ها و آموزش‌های مولانا لازمه، شکرش اینه که از این درس‌ها استفاده کنیم، تکرار کنیم، توجه کنیم. ترازوی هوشیاری حضور رو بگذاریم جلومون، ببینیم کدوم ارزش داره! عجله نکنیم، تامل کنیم، می‌دانم رو بگذاریم کنار، و برای این جهان از متخصصین کمک گرفته، و برای اون جهان معنوی از بزرگانی مثل مولانا کمک بگیریم.

شکر داره که این مطالب به زبان فارسی که زبان مادری ماست، در اختیار ما گذاشته شده، اینها چیزهای مهمی هستند. قدردان و قدرشناس باشیم تا زندگی اینها رو از ما نگیره، شاید یک دلیلی که از ذهن نمی‌تونیم رها بشیم و به خدا زنده بشیم، همین عدم قدرشناسی باشه! تجربه من در زندگی، هر چیزی که قدرش رو ندونستم، حالا یا آگاه نبودم و یا بیشتر و بهترشو می‌خواستم، در مجموع راضی نبودم، زندگی اون رو از من گرفت.

تمرکزمون روی خودمون باشه، دست از حیر و سنی کردن دیگران برداریم. و مشکلات و گرفتاری‌هایی که در زندگی داشته‌ایم و یا هنوز داریم، به گردن دیگران نیندازیم. بیاییم با همین آموزش‌ها که کاملترین و گسترده‌ترین هستن، روی خودمون کار کنیم و ادامه دهیم. تعهد و تکرار روزانه داشته باشیم. جبران مادی رو حتما، حتما ادامه دهیم تا ایبات تکرار بشن و به جان ما بنشینند. با ابزاری که در این آموزش‌ها یاد گرفتیم، که هر لحظه باید در دست داشته باشیم و به آنها آگاه باشیم، مثل: فضاگشایی، مرکز عدم، صبر، تسلیم، شکر، خاموشی و انصتوا، پذیرش، رضا، خوشحال و شاد بودن از درون، قضا که همون حکم الهی‌ست، نمی‌دانم، ملامت نکردن خود و دیگران، سکوت و سکون، بی‌مراد شدن، از کسی و چیزی زندگی نخواستن، حفظ و تقوا داشتن، جبر من‌ذهنی رو قبول نکردن، کنار گذاشتن منیت و غرور، نترسیدن، حواسمون باشه که چه قرینی رو انتخاب می‌کنیم، دائما تخم عشق و دوستی و محبت بکاریم، کمال‌گرایی و پندار کمال، هر لحظه طلب داشتن زندگی و خدا، ناامید نشدن و نگاهمون به خدا باشه، ما کمان و تیر اندازش خداست، مسبب اتفاقات خدا و زندگیه. همه‌اش فضاگشایی، فضاگشایی و عدم کردن مرکزمون، کار و کار و کار، به تدریج ما تغییر خواهیم کرد و این آموزش‌ها روی ما تاثیر خواهند گذاشت، فرصت دادن به خودمون و زندگی، تا زندگی با کن‌فکان خودش، گل حضور ما رو باز کنه.

با تشکر از آقای شهبازی عزیز

-ناشناس